

K.L. Slater

ĂCEST MESĂJ Ă FOST ȘTERS

Traducere:
Maria-Teodora Apostol

NICULESCU  fiction

Prolog

Iunie

Cifrele roșii de pe ceasul lui arată ora 23:01. Casa se află în West Bridgford, o suburbie plină de verdeață, situată chiar la sud de Nottingham, genul de zonă descrisă adesea ca fiind „extrem de căutată” de agenții imobiliari.

Locuitorii acestei părți înstărite a orașului se află în siguranță în fortărețele lor de cărămidă, cu plasmeele lor și cu frigiderele în stil american. Pe aleile bine îngrijite stau parcate mașini scumpe, în timp ce sisteme sofisticate de alarmă așteaptă să fie activate. Lucrurile care îi fac să se simtă în siguranță. De neatins.

Privește familia aflată înăuntru deja de treizeci de minute, din spatele unor tufișuri și arbuști care oferă o barieră bună față de drum. Norii groși acoperă complet luna, care, crede el, este trecută de primul pătrar, oferindu-i în dar un înveliș întunecat, încurajator.

Vremea a fost toridă. După o zi petrecută pe drum, este asudat și disperat după o bere rece. În mod ideal, ceva mai tare. Acum, căldura insuportabilă a scăzut, lăsând loc unei nopți blânde, potrivită pentru sarcina care urmează.

Își ajustează ochelarii cu vedere nocturnă și verifică zona din jurul casei. Nicio mișcare. Singurul incident de până acum a fost un *bull terrier* aflat în plimbarea lui târzie care i-a simțit mirosul. Animalul mârâise, adulmecase prin tufiș, iar el înlemnise, ținându-și răsuflarea, până ce stăpânul înjurase și trăsesese câinele înapoi.

Proprietatea care îl interesează este ceva mai mică și mai puțin impresionantă decât celelalte de pe stradă. O potecă îngustă, curată, se întinde către cele câteva trepte pavate care duc la ușa de la intrare. Aproape că te invită să intri... Dar știe că nu ar fi bine primit. Peluza din fața casei este tivită cu borduri îngrijite, pline de plante. A smuls o frunză din tufa de laur atunci când a trecut pe lângă ea mai devreme. Acum, îi desface pielița moale și lucioasă și o freacă între degete, inspirând mirosul dulce și delicat al unei grădini englezești care și-ar fi dorit să fie a lui. În curând va merge în spatele casei, dar asta este o cu totul altă poveste.

A petrecut ore bune în această grădină din spate, năpădită de buruieni. Cunoaște obiceiurile familiei aproape la fel de bine ca pe ale lui. Modul în care femeia aprinde lămpile care imită sticlăria art-deco după ce se întunecă, inundând camerele de la parter într-o lumină plăcută. Uneori, după ce copilul s-a dus la culcare, ei lasă televizorul să meargă și își toarnă câte un pahar. Uneori beau doar cafea, alte dăți poate un deget, două de băutură ceva mai tare.

Poate că începe într-un mod prietenos, dar aproape întotdeauna se sfârșește cu priviri acuzatoare și chipuri înverșunate, furioase.

Weekendul trecut au aprins grătarul pe o mică porțiune pavată aflată în mijlocul buruienilor. El a așteptat până aproape

de miezul nopții înainte să poată intra prin grădina din spate și, din umbră, i-a observat pe cei doi în living.

Mai devreme în acea zi își duseseră copilul la o petrecere în pijamale, acasă la un prieten, la vreo cincisprezece minute de mers cu mașina, așa că erau singuri. Era clar că băuseră prea mult. Ușile franțuzești erau întredeschise și muzica de la începutul anilor 2000 continua să răsunе. Până atunci se familiarizase cu perimetrul grădinii și a evitat cu ușurință să declanșeze senzorii de mișcare de la luminile de afară.

Se apropiase, folosind tufișurile ca adăpost. O lampă scâldea camera lungă într-o lumină discretă. Două canapele din piele cenușie străjuiau, de-o parte și de alta, un covor marocan, din lână bej, ornamentat cu romburi gri-cărbune. În capătul încăperii, corpurile de bibliotecă de un alb strălucitor flancau un șemineu decorativ.

Femeia se dezbrăcase în lenjerie și începuse să danseze prin cameră, luând înghițituri mari din ginul tonic. Răsese și își ștersese neatentă bărbia umedă cu mâna, făcând niște mișcări sugestive. Soțul ei o urmărise cu o privire ciudată pe chipul umbrat: un amestec straniu de dorință și ceea ce părea a fi repulsie.

Se întinsese, îi prinsese mâna ca să o tragă mai aproape, dar ea se desprinsese de el nepăsătoare, întorcându-i spatele. Atunci el se ridicase și îi prinsese ambele mâini la spate ca și cum ar fi prins un fluture, îi desfăcuse sutienul și o posedase pe covor. Cu luminile aprinse, cu ușile deschise. El păruse complet nepăsător la orice și oricine s-ar fi aflat în jurul lor, dar ochii ei rămăseseră deschiși, holbându-se la tavan fără să clipească până ce totul se termină.

Prima lui reacție fusese una de dezamăgire. Înainte avusese o părere bună despre ea. În orice caz, comportamentul lor îl

convinsese și mai tare că făcea ceea ce trebuie. Îl convinsese de faptul că avea să ia ceea ce voia în ciuda a ceea ce ar fi putut să-l coste.

Ora 23:08.

Vara îi face pe toți mai puțin vigilenți, nu-i așa? Soarele, băutura, starea generală de bine, senzația de viață trăită la maxim. Atât de des se întâmplă ca ușile să rămână descuiate, iar sistemele de alarmă oprite.

Nimeni nu crede cu adevărat că ceva rău i se poate întâmpla. Nu într-un loc ca acesta.

I

Saffy

Joi

Saffy intră în recepția sediului companiei Glasswork IT și așteaptă ca recepționera să-și termine apelul. În spatele biroului curbat, din lemn gălbui, un ceas Karlsson atârână pe perete. Saffy a ajuns cu cinci minute mai devreme pentru interviu – obiectivul fusese de zece minute, dar autobuzul întârziase.

— Saffy Morris, spune ea atunci când recepționera lasă telefonul jos. Am un interviu pentru poziția de manager de baze de date la ora unu.

Lui Saffy i se pare că femeia are în jur de treizeci de ani. Are părul blond, prins la spate într-o coadă îngrijită și buze foarte pline. În timp ce caută detaliile interviului în calculator, Saffy privește în jur la renovările făcute cu mult gust. Se vede o fereastră mare, arcuită, cu multe geamuri mici, pătrate și un tavan înalt care permite luminii naturale să încălzească bucățile de zidărie expuse.

— Gata, am găsit, spune recepționera. Luați un loc, o să vă cheme atunci când sunt gata.

Saffy ignoră canapelele mari, moi și alege un fotoliu confortabil aflat în colț, de unde poate vedea ușa. Își lasă geanta jos, pe podeaua lucioasă de lemn și își netezește rochia.

Ridică geanta și și-o așază în poală. Două minute se scurg încet și Saffy se imaginează lucrând în acest loc. Se lipește de spătarul fotoliului elegant, își întinde degetele de la picioare, lipindu-le de pielea pantofilor cu toc cui bleumarin pe care i-a împrumutat în urmă cu o săptămână de la Leona. Sunt mai mici cu jumătate de număr, dar mai eleganți decât orice altceva din garderoba ei.

Prin fereastra înaltă, arcuită, cerul pare mohorât. Înăuntru e cald. Se gândește să își dea jos jacheta, dar va fi răvășită toată dacă o vor chema brusc la interviu.

Își scoate telefonul și deschide notițele pe care și le-a făcut despre companie ca să se concentreze pe interviu.

E surprinsă atunci când telefonul mobil i se aprinde brusc în mâini și numele fostului ei soț apare pe ecran. Nu mai e nimeni pe hol, dar Saffy se ridică și merge spre o mică firidă. Departe de zona principală de așteptare și de biroul de la recepție.

— Neil? E totul în regulă?

— Da, totul e în regulă aici. Fox e bine. Am sunat ca să văd cum ești, cum stă treaba cu locul de muncă.

— Oh, știi și tu.

Se scarpină cu unghiile de-a lungul brațului alb, lăsând în urmă dâre roșii.

— De fapt, chiar acum sunt la un interviu. Un loc care se numește Glasswork IT. Pe strada King. Îl știi?

El se învionează.

— Chiar? Nu-l știi, dar mult noroc. Un moment de tăcere, iar apoi zice: Ascultă, m-am tot gândit la ce ai spus. Despre Fox.

Recepționera îi aruncă o privire, iar Saffy îi întoarce spatele și se uită în sus, la fereastra arcuită, imaginându-și ploaia de vară care va cădea curând peste tot orașul.

— Vrei să spui... Poate să vină la mine weekendul ăsta?

— Vreau să spun că poate ai dreptate. Neil face o pauză. Problema e... Dacă vine la tine o să fie o schimbare destul de mare la programul tău obișnuit de duminică. Asta e ce mă îngrijorează.

— Sunt pregătită, Neil.

Saffy a tot încercat să-l convingă de luni de zile, iar acum se simte atât de aproape de succes încât aproape că tremură.

Neil tace, așa cum face de fiecare dată când are de luat o decizie importantă. Fusesse unul dintre lucrurile care o exasperaseră până atunci. Trebuie să petreacă niște timp de calitate cu Fox și simte o urmă de panică la gândul că Neil s-ar putea răzgândi și s-ar putea retrage. Asta ar putea fi ultima ei încercare de a-l convinge.

— Dacă mi s-ar părea că e peste puterile mele, aș fi sinceră și ți-aș spune, Neil. Știi că aș face-o.

Dar probabil că el *nu știe*. De când s-au despărțit, amândoi s-au întors la viețile de dinainte, pe când erau destul de multe lucruri pe care nu le știau unul despre celălalt. Pe vremea când a existat o atracție care a izbucnit între ei ca un foc de artificii.

Ca să-i facem dreptate lui Neil, el nu este obligat să-i permită lui Saffy să stea cu Fox nici măcar o zi pe săptămână. El a primit custodia deplină în urmă cu doi ani, atunci când fiul lor abia împlinise un an.

Pe atunci, Saffy nu știa cum avea să-și poarte singură de grijă, darămite unui copil mic. Neil îl luase pe Fox fără nicio ezitare, iar ea îi fusese recunoscătoare pentru că, deși au fost perioade mari de timp în care a petrecut zile întregi în pijamale, urmărind seriale în mod obsesiv, neștiind dacă e zi sau noapte, n-a existat nici măcar un singur moment de îndoială în mintea

lui Saffy în privința faptului că fiul ei merita ceva mult mai bun decât era ea în stare să-i ofere. Cicatricile erau adânci și o schimbaseră în mod definitiv din interior.

În acele zile, Leona a fost cel mai puternic sprijin al ei. Prietena ei cea mai bună nu s-a oprit niciodată din a încerca să o scoată pe Saffy din groapa neagră și adâncă care amenința să o înghită cu totul. În aceste ultime luni, Saffy încercase să facă același lucru pentru ea. Dar știa că ceva era în neregulă. O știa pe Leona îndeajuns de bine încât să vadă cu ușurință dincolo de banalitățile de genul „totul e bine”.

Și apoi, săptămâna trecută, Leona i-a povestit prin ce trecea cu adevărat cu Ash. Iar acum, într-un final, Saffy înțelege efortul pe care prietena ei trebuie să-l fi făcut ca să i se confeseze.

Decizia tribunalului de a-i oferi lui Neil custodia lui Fox a fost factorul declanșator care a forțat-o pe Saffy să obțină ajutorul de care avea atât de mare nevoie. Șase luni au trecut ca printr-o ceață, dar odată ce medicul de familie a fost mulțumit de modul în care ea s-a obișnuit cu tratamentul, iar ea a găsit un program de terapie, Neil i-a permis să-l vadă pe Fox în fiecare săptămână, sub forma unei vizite supravegheate duminică după-amiaza, acasă la mama lui.

— Deci am putea să încercăm și să vedem cum merge? Încă nu e nimic bătut în cuie, îi spune acum lui Neil. Tot ce-ți cer este să-mi oferi o șansă.

Atunci când sănătatea ei s-a îmbunătățit, Saffy a început să lucreze ca barmaniță. Doar pentru câteva ore pe săptămână la o cafenea din apropiere, înainte să caute un loc de muncă cu normă întreagă. Neil îl aducea pe Fox la ea acasă duminica, iar Saffy stătea cu el nesupravegheată. De fiecare dată profita la maxim de acest timp. Făceau fursecuri și

prăjituri și se îndopau până li se făcea rău. Pictau cu degetele desene în culori țipătoare pe foi mari de hârtie, așezați direct pe podeaua din bucătărie, iar apoi tapetau pereții cu ele. În zilele mai călduroase, făceau un picnic cu limonadă de casă în parcul din cartier și mâncau pe o pătură veche în carouri întinsă pe iarbă.

Neil nu e obligat să îngăduie toate acestea, dar o face. Iar în ultimele luni, de când are un program mai încărcat la muncă, în loc să-i ceară logodnicei lui, Mira, să-l ajute, s-a întors la Saffy. Înapoi pe picioare, cu un loc de muncă și cu o locuință decentă închiriată, Saffy a început să-l ia pe Fox de la grădiniță în fiecare joi și să ia ceaiul cu el înainte ca Neil să vină să-l ia după muncă, după ora șase. Îl adoră pe Fox. „Nu mai vreau copii”, i-a spus lui Saffy. „Nu pot să-mi imaginez că aş putea iubi un alt copil așa cum îl iubesc pe Fox”.

— Bine atunci, hai să facem o încercare, spune Neil. Dacă promiți că o să-mi spui dacă începi să simți că e prea mult.

— Da, o să-ți spun. Normal că o să-ți spun.

E udă de transpirație pe spate și îi tremură mâinile.

— Ok, o să-l aduc sâmbătă la prima oră și o să-l iau duminică după-amiază.

— Mulțumesc.

Vrea să mai spună ceva despre cât de mult înseamnă asta pentru ea, dar ratează momentul.

— Ne vedem mai târziu.

Apelul se încheie și Saffy simte un zâmbet încălzindu-i chipul ca o rază de soare. Se gândește că așa se simt oamenii atunci când lucrurile revin la normal în sfârșit. Atunci când treci peste toate cele cu care te lovește viața și reușești să te târăști până la capătul celălalt.